

רע"פ 8947/17 - משה כהן נגד עיריית רמת גן, משה ניסים, רינקוב,
בנדרוביץ' - עורכי דין

בבית המשפט העליון

רע"פ 8947/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה המבקש:

משה כהן

נ ג ד

- המשיבים:
1. עיריית רמת גן
2. משה ניסים, רינקוב, בנדרוביץ' - עורכי דין

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו, מיום 18.10.2017 בעפ"א
17-07-5732, שניתן על ידי כב' השופט העמיתה מ'
סוקולוב

ה המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניו בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופט העמיתה מ'
סוקולוב), בעפ"א 17-07-5732, מיום 18.10.2017. בגיןו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של
בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט העמית מ' בן-ח'ים), בע"א 17-06-39527, מיום 10.07.2017, מיום
10.05.1998, מיום 10.05.1998. לדוחות את בקשתו של המבקש להאריך את המועד להישפט על הودעת תשלום קנס, מיום 10.05.1998.

עמוד 1

2. ביום 10.05.1998, נרשם דוח חניה, הכלול הودעת קנס, אשר הוצמד לרכבו של המבוקש. ביום 17.11.1998, הועברה הודעת תשלום הכנס, על שמו של המבוקש, למשלו בדואר. אישור על מסירת הודעת תשלום הכנס הומצא על ידי המשיבה 1, עירית רמת גן (להלן: המשיבה). הודעת תשלום הכנס נשלחה אל המבוקש, על פי כתובת בעל הרכב, כפי שהוא מופיעה במשרד הרישוי. ביום 23.02.1999, הפכה הודעת תשלום הכנס לחלוטה, בהתאם לחוק. ממועד זה ואילך, פעלת המשיבה, בהתאם לתצהורה, לשם גביה החוב, הן באמצעות משלו מכתבן דרישת והתראה והן באמצעות "משלוח עיקולים". המבוקש הודה, במסגרת תכזובה עם המשיבים, כי כבר בשנת 2001 נודע לו מהמשיבה על קיומו של החוב, ובשנת 2007, הובהר לו כי טענותיו לעניין תשלום הכנס נדחו, וכי המשיבה המשיך בהליך גביה כנגדו. למורת זאת, לא פנה המבוקש לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשתו כלשהי בעניין החוב. יש לציין, כי המבוקש פנה לערכאות אחרות, ובקשותיו נמחקו ונדחו בשל חוסר סמכות עניינית.

3. רק ביום 19.06.2017, הגיע המבוקש בקשה להארכת موعد להישפט בבית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן. בהחלטתו, מיום 10.07.2017, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את בקשתו זו של המבוקש, בקבועו כי הוא לא שוכנע כי מתקיים, בנידון דין, סיבה מוצדקת לאו התיצבותו של המבוקש לדין במשפטו. בית המשפט לעניינים מקומיים הבהיר, כי על יסוד הנאמר בתצהורה של הגבי' אורית רונן, המשמשת כפקידה במחלקה ה诽וקה והחניה בעיריית רמת גן, ניתן לקבוע כי בוצעה מסירה כדין של הזמנה לדין, כאשר חזקת המסירה, הקבועה בתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקנות סדר הדין הפלילי) לא נסתרה. נקבע, בהקשר זה, כי לא עלתה בידי המבוקש להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזונה בדבר מועד הדיון והזמנה לדין, "מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנוותו מלחייבן". בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע, כי "ניתן היה לצפות מן המבוקש,עו"ד בהשלתו, לצרף לתצהירו את הרישומים במשרד הרישוי המעדים על הכתובות שלו – וזאת לא עשה". לאחר זאת, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי הוא שוכנע שהמבחן היה מודע, למצער, מיום 12.06.2001, לעובדה כי נרשם לחובתו דוח חניה, אך הוא נמנע מלנקוט בצעדים של ממש, על מנת לבטל את הרשותו ואת גזר הדין שניתנו בהיעדרו. לאור האמור, הטעם בית המשפט לעניינים מקומיים, כי בנסיבות אלה, אין לראות בהמשך ההליכים שננקטו נגד המבוקש, בבחינת עיות דין שנגרם לו, כמשמעותו בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע, כי מכתבו של המבוקש אל המשיבים 2, מיום 30.10.2007, ניתן להבין כי בסוגר למועד זה, הומצא לו פסק הדין, ומשכך, "שומה היה על המבוקש, כמתבקש מסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי לעתור לביטולו – בתוך 30 יום". בית המשפט לעניינים מקומיים, הוסיף עוד, כי "אין ספק כי המבוקש פעל בשינויו ובלתי מוסבר בהגשת בקשתו להישפט רק בשנת 2017".

לאחר זאת, ציין בית המשפט לעניינים מקומיים, כי כל טענת התישנות שהועלתה מצד המבוקש, חרוגת מתחום סמכותו העניינית, ואולם, "אין להקל ראש בטענות המבוקש באשר לשינויו הלאZNICH שבו החלו המשיבים לננקוט כנגדו הליכי גביה", וכי לא הייתה, לכואורה, כל מניעה כי המשיבים ינקטו נגד המבוקש הליכי גביה עוד בשנת 2000. על יסוד האמור, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי "בשלב זה, ועד למתן החלטה אחרת, רשאים המשיבים לגבות מן המבוקש את הסך של 300 ₪ בלבד". אשר לשאלת הוצאות, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי המשיבים יגישו לבית המשפט פירוט ותיעוד של סכום הוצאות שנצבר לחובתו של המבוקש, וכי הלה יהיה רשאי להציג על הפירוט האמור.

ביום 18.09.2017, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי אין לו סמכות להידרש לסוגיות הוצאות הגביהה, ומשך ביטול את החלטתו, מיום 10.07.2017, בנושא זה בלבד. בהמשך, הגיש המבוקש לבית המשפט לעניינים מקומיים, בקשה לעין מחדש בהחלטתו, מיום 10.07.2017, אשר נדחתה, ביום 18.09.2017.

4. המבוקש עירער לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, לדחות את בקשתו להארכת המועד להישפט על הودעת תשלום הকנס, ולאחר שהازין לטיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בפתח פסק דין, ציין בית המשפט המחוזי, כי "הבקשה נשוא הערעור הוגשה בשינוי קיזצוני, בלתי סביר, ובבלתי מובן של כ-16 שנים. המשיבה צירפה תדפיס של עשרות מכתביו התראה שונים ועיקולים שנשלחו למערער [לմבוקש] משנת 2001 ועד סוף שנת 2016. למרות ההליכים הללו, לא טרח המערער [המבקש] במהלך כל השנים להגיש את בקשותיו דין". בהמשך, קבע בית המשפט המחוזי, כי לזכות המשיבה עומדת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, וכי המבוקש לא הצליח לסתור חזקה זו. בית המשפט הוסיף וקבע, כי המבוקש לא הוכח כי הוא לא קיבל את ההודעה על מתן הדוח'ח, בנסיבות שאין תלויות בו, בהתאם לדרישת החוק; זאת, חרף ניסיונו של המבוקש לגגל על המשיבה את נטל ההוכחה המוטל עליו. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי קבע כי יש ממש בטענת המשיבה, לפיה יש להטיל על המבוקש תשלום הוצאות, וכך רק מהטעם שבטייעוני בעל פה, הכספי המבוקש han את מושרדה של ב"כ המשיבים והן את בית המשפט". לאחר זאת, אימץ בית המשפט המחוזי את קביעותו של בית המשפט לעניינים מקומיים, בדבר חוסר סמכותו לדון בעוונות הנוגעות להתיישנות העונש, כמו גם בנושא הליכי הגביהה. לאור האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבוקש, וקבע כי המבוקש ישלם למשיבים הוצאות דין בסך 1,000 ₪.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשתה לרשות ערעור המונחת לפניי, טוען המבוקש כי שגה בית המשפט המחוזי בדחוינו את הבקשה להארכת מועד להישפט על הודעת תשלום הকנס, מיום 10.05.1998. במסגרת הבקשה, חזר המבוקש על מרבית טענותיו, כפי שנטענו בפניו הערכות הקודמות. בין היתר, טוען המבוקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את הטערכותו של בית משפט זה. לטענת המבוקש, שגה בית המשפט המחוזי עת התעלם מטענותיו בדבר חוסר מקוריותו של תדפיס המשלוח, על פי נשלחה הودעת תשלום קנס חדשה ביום 09.11.1998; ומשמעותו כי המבוקש "שקט על שמריו ולא הגיע בקשה להישפט סמוך לדייגתו מיום 12.06.2001 על קיום הדוח'ח". המבוקש מוסיף וטוען, כי שגה בית המשפט המחוזי משלא יחס משקל מסויק לתום ליבו של המבוקש; לטענותו כי הוא לא ביצע את עבירת החנייה; להתנהלות המשיבים, אשר הביאו את המבוקש "לידי תובנה כי המשיבים ביטלו את הדוח'ח"; ול"סיבה המוצדקת לכך שהמבוקש לא ידע על הדוח'ח אלא לאחר יותר משלוש שנים, ומעת שנודע למבוקש על הדוח'ח ביקש לבטל את הדוח'ח או כי יש לו זימון למשפט". לטענת המבוקש, לא התקיימו התנאים לגיבושה של חזקת המסירה דין, ולפיכך לא קמה כלפיו החובה לסתור חזקה זו. בהמשך, טוען המבוקש לקיומה של שאלה משפטית, שהיא לשיטתו בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרט. שאלת זו, נוגעת למשמעותו של "תדפיס פלט פנימי בדבר משלוח דברי ذואר רשומים", והאם תדפיס זה מקיים את חזקת המסירה דין, לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. לאור האמור, גורם המבוקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, להורות על ביטול פסקי הדין של הערכות הקודמות, תוך קביעה כי המשיבים לא הוכחו את עצם קיומה של העבירה נשוא הדוח'ח, ולהילופין, שלא ביצעו מסירה דין של הודעת תשלום הকנס, תוך התקופה הקבועה בחוק. לשיטתו של המבוקש, על בית המשפט לקבוע כי העבירה נשוא הדוח'ח התוישנה,

וכי הדוח בעניינו של המבוקש בטל וمبוטל.

דין והכרעה

6. כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור ב"גלאול שלישי" שומרה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה רחבה התקף, אשר חורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים להילך; או למקרים בהם מתעוררת חשש ממשי מפני עיונות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקר (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.09.2017)). לאחר שעינתי בבקשת רשות הערעור על צروفותיה, הגעתו לידי מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, וכי מדובר בעניינו הפרטיא של המבוקש, האotto לא. לטעמי, גם אין מתעורר חשש לעיונות דין או לחסר צדק מהותי שנגרם למבקר. זאת ועוד, טענותיו של המבוקש לגבי מקורותי תדפיס משלוח הודעת התשלום בדואר, כמו גם בעניין עמידת המשיבים בחזקת המסירה, מופנות כלפי ממצאים שבעובדה, שנעשו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, וכי דוח הערעור איננה נוטה להטערב במצאים מעין אלה, שנקבעו על ידי הערכאה הדינונית (רע"פ 8971/15 כל בו חז' חנים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 13/2016 אלמליך נ' מדינת ישראל (08.12.2017)). ביתר שאת אמרות הדברים, שעה שמדובר בערכאה ערעור "בגלאול שלישי" (רע"פ 157 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016) ; רע"פ 16/17 מעוז נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).

עוד ניתן, כי חרב ניסיונו של המבוקש לעתות על בקשו בסות של שאלה המשפטית עקרונית, הרי שהוא נסובה על עניינו הפרטיא, וזאת בלבד. בנוסף, חלקו הנכבד של טענות המבוקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחויז, אשר התייחס אליו בפסק דין, ומכך, נראה כי הבקשה מהוות ניסיון לעורר מעין "מקצת שיפורים" לתוכאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 ابو הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמי אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

7. אוסיף למללה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין אין בידי כדי לקבל את השגתו של המבוקש. אשר לטענתו העיקרית של המבוקש, לפיה היה מקום להאריך את המועד, על מנת שיוכל להישפט על הودעת תשלום הקנס, ולהילופין לבטל את דוח הchnihha בעניינו, סבורני כי אין מקום לקבלה. אין חולק כי המבוקש ידע על קיומו של הדוח נשוא החוב הקיים בעניינו כבר בשנת 2001. המבוקש ניהל התכתבויות רבות עם המשיבה, הן בשנת 2001 ובמשך משנה 2007 ואילך, ולמרות זאת, נמנע המבוקש מלפנות לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשת להארכת מועד או בבקשת לבטל פסק הדין שנית בהידרו. משלא עשה כן המבוקש, מבعد מועד, אין לו אלא להלן על עצמו. דברים אלה נאמרים ביתר שאת, כאשר מדובר במבוקש שהוא עו"ד במקצועו. אוסיף עוד, כי הקביעה, לפיה המסמכים שצورو עלי ידי המשיב מבססים את חזקת המסירה, אשר כאמור, לא נסתרה, נעשתה לאחר בჩינת התשתיות הראייתית שהוצגה בפני הערכות הקודמות, ולא מצאתי טעם מבורר להטערב בה. אוסיף עוד, כי לא מצאתי ממש גם ביתר טענותיו של המבוקש. לאור האמור, הנני סבור כי צריך בית המשפט המחויז לבדוקתו את הערעור, שכן, לטעמי, לא היה מקום להטערב בהחלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים.

8. הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ח (21.12.2017).

שפט
